

STAJESZ SIĘ DUCHOWY, CZY RELIGIJNY?

Odrodzony człowiek musi się nauczyć odróżniać religijność od duchowości. Religijność, to ciągle uczestniczenie w czynnościach religijnych, a bycie duchowym to pozwalanie, aby Duch Święty w każdej sferze życia zmieniał nastawienie twojego umysłu na takie, jakie miał Jezus (*Miej takie nastawienie umysłu, jakie miał Chrystus / Flp 2:5 UBG, TNP, BG*). Nigdy nie wolno okłamywać samego siebie, że się wzrasta duchowo, jeśli nie widać w nas zmiany postaw wobec kobiet/mężczyzn, pieniędzy, ludzi, okoliczności i uznania ludzi tego świata. Sama aktywność religijna czyni nas tym samym co faryzeuszy, czyli pobielanymi grobami. Każdy z nas musi uzupełniać swoje zbawienie i z pomocą Ducha Świętego oczyszczać się z wszelkiego zła.

Między religijnością a duchowością jest wielka różnica. W Starym Przymierzu wielu ludzi dążyło do sprawiedliwości, a finalnie stali się religijnymi faryzeuszami, którzy byli największymi wrogami Jezusa. Dzisiaj też można akceptować prawdy Nowego Przymierza w duchu prawa i po prostu być religijnym człowiekiem, który też będzie największym wrogiem Boga.

Jako religijny faryzeusz może skończyć każdy człowiek, który jest bardziej zainteresowany akademickim studiowaniem Słów Boga, niż napełnianiem się Duchem Świętym i podobaniem się Bogu. Stary Testament nakazywał rozważać Prawo Boże (Ps 1:2), ale w Nowym Przymierzu mamy dawać się przemieniać na obraz Jezusa (2Kor 3:18) z chwały w chwałę, którą widzimy w Ewangeliach - bo litera zabija, a życie wieczne daje Duch Święty (2Kor 3:6).

Królestwo Boże, to „*sprawiedliwość połączona z pokojem i radością w Duchu Świętym*” (Rz 14:17). Religijność może się przejawiać w prawości, ale nigdy nie będzie miała pokoju ani radości i zawsze będzie pełna narzekania, niezadowolenia, lęku i wszelkich niepokojów. Prawdziwe chrześcijaństwo, to wiara, która przynosi pełnię pokoju – pokój z Bogiem (czyste sumienie we wszystkich sprawach), pokój z ludźmi (żyjącymi wokół nas) i pokój w ludzkim wnętrzu (wolność od lęków i niepokojów). Wiara przynosi też pełnię radości, czyli życie przepełnione dziękczynieniem i wielbieniem Boga w każdych okolicznościach, dlatego śpiewamy: „*Nie płakał nad sobą, ale dla mnie pocił się krwią*”. Tak żył Jezus. Nigdy się nie użalał nad sobą. Nawet, gdy krwawiąc niósł swój krzyż, to mówił innym: „*Nie płaczcie nade mną*” (Łk 23:28). Jezus żył przed obliczem Ojca, dlatego nigdy się nie użalał nad sobą i zawsze się radował, nawet wtedy, gdy był źle traktowany przez innych. Dlatego nikt z nas nie powinien się nad sobą użalać.

Religijny człowiek może być bardzo aktywny, ale zawsze będzie dumny i będzie gardził innymi. A gdy człowiek patrzy z góry na innych i jest dumny z własnej sprawiedliwości, wtedy jest religijny, a nie duchowy. Stary Testament niewiele mówi się o pokorze, bo pokora jest cechą ludzi Nowego Przymierza. Dlatego każdy z nas powinien się upewnić, że wraz ze wzrostem swojej wiedzy biblijnej staje się coraz bardziej duchowy, a nie coraz bardziej religijny. Dlatego przebacz wszystkim, którzy cię skrzywdzili, ureguluj wszystko z Bogiem i ludźmi, i usilnie staraj się być pełnym Ducha Świętego. Postanów, że dzięki Bożej łasce od dzisiaj będziesz każdego dnia kroczyć drogą krzyża Jezusa, aby stać się duchowym człowiekiem.

Zac Poonen

Becoming More Spiritual or More Religious? / 22.01.2023